

ΗΧΟΣ ΣΑΝ ΤΗΝ ΕΦΗΒΕΙΑ

Ο ήχος μοιάζει με ένα ανελέητο σφυροκόπημα του μυαλού και των αισθήσεων, με έναν ήχο που βγάζουν τόνοι λαμαρίνας αν συγκρουστούν με μεγάλη ταχύτητα ή με τη βοή ενός πλήθους οπαδών ποδοσφαιρικής ομάδας, που προκαλούν γενική σύρραξη κατά τη διάρκεια ενός αγώνα. Αυτά για τους «μεγάλους»... Για έναν πιτσιρικά είναι απλά ο πιο σημαντικός ήχος που έχει ακούσει στη ζωή του, το άλλοθι που χρειάζεται η νεανική μουσική αν θέλει να λέγεται ανατρεπτική! Οι **Metallica** είναι σήμερα το μεγαλύτερο και πιο αξιόπιστο συγκρότημα στο χώρο του **hard rock**. Η μουσική τους το ίδιο φρέσκια, σκληρή και γρήγορη. Σαν την εφηβεία. Οι **Cult** με κοινό αρκετά μεγαλύτερης ηλικίας ανήκουν και αυτοί στο χώρο του σκληρού ροκ. Σήμερα ζουν μια δεύτερη πνευματική άνοιξη. Οι «δικοί μας», η **Λευκή Συμφωνία** πεισματάρηδες – αγύριστα κεφάλια – σε θέματα που αφορούν το ροκ, βρίσκονται πια στο καλύτερο σημείο της καριέρας τους. **Ολοι τους hard Rockers μαζί στο γήπεδο του Πανιωνίου, 27 Ιουνίου**

Συνεντεύξεις στον Γιώργο Μουχαταρίδη

ΣΤΗΝ τηλεφωνική γραμμή ο **Lawr Urtich** των **METALLICA**. Κι ο ρυθμός της ομιλίας του αλλάζει ταχύτητα...

– **Μετά από 12 χρόνια πιστεύετε ότι ήταν πιο δύσκολο να φτάσετε στην κορυφή ή να παραμείνετε εκεί;**

«Το να φτάσουμε εδώ ήταν ένα μακρύ και δύσκολο ταξίδι, αλλά η κορυφή ήταν το μέρος που πάντα ήμασταν. Γιατί πάντα ήμασταν ευτυχημένοι με αυτό που είχαμε και τώρα είμαστε στη θέση όπου δεν υπάρχει άλλη μεγαλύτερη μπάντα από εμάς. Και τώρα είμαστε ευτυχημένοι με όσα έχουμε πετύχει και κυρίως με τον τρόπο που τα έχουμε πετύχει. Αυτό που κάνουμε δεν είναι μέρος καμιάς μόδας αλλά είναι αρκετά διαχρονικό».

– **Μου κάνει μεγάλη εντύ-**

πωση ότι το κοινό σας μιλά πολύ συχνά για το ήθος και τη σκευωρία του συγκροτήματος τόσο στη μουσική όσο και στη στάση τη συνολική.

«Οι **Metallica** ήταν πάντα απστευτά έντιμοι και ειλικρινείς. Το θέμα για μας υπήρξε πάντα να παίζουμε το παιχνίδι στα ίσα με το κοινό μας, χωρίς μεγαλομανίες και υποκρισίες.

Ποτέ δεν παρουσιάσαμε αυτοί τους ήρωες των κερμικών με τις υπερφυσικές δυνάμεις.

Πάντα κάναμε αυτό που κάναμε με ειλικρίνεια, διατηρώντας μια ανοιχτή σχέση με τους ανθρώπους που αγοράζουν τους δίσκους μας».

– **Πιστεύω ότι οι στίχοι σας διαφέρουν αρκετά από το μέσο στίχο του hard rock. Πόσο σπ-**

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

■ Σχηματίστηκαν στις δυτικές συνοικίες της Αθήνας το 1984 από τέσσερα νέα παιδιά, τους Θεωδωρή Δημητρίου (φωνή), Τάκη Μπαρμπαγάλα (κιθάρα), Διογένη Χατζηστεφανίδη (μπάσο) και Σπύρο Χαρίση (ντραμς). ■ Τον Απρίλιο του 1986 κυκλοφορούν τον πρώτο τους μεγάλο δίσκο με τίτλο «ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ». ■ Τον Αύγουστο του 1988 ακολουθεί το «ΗΧΩ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ». ■ Εμφανίζονται στην Biennale της Βαρκελώνης και το τραγούδι τους «Η βροχή πέφτει δυνατά» κυκλοφορεί σε ένα διπλό άλμπουμ-συλλογή ανεξάρτητου ροκ απ' όλη την Ευρώπη. ■ Είναι το πρώτο ελληνικό γκρουπ που φιλοξενείται από το MTV. ■ Το 1989 φεύγουν για τη Γερμανία. Ο σκληρός ήχος του γκρουπ και ο συνδυασμός του με τον ελληνικό στίχο αρέσει στο κοινό του Βερολίνου. Μένουν εκεί για τρία χρόνια. ■ Το 1992 αποχωρούν ο Τάκης Μπαρμπαγάλας και ο Σπύρος Χαρίσης και τη θέση τους παίρνουν οι George Berger και Chris Becher. ■ Ο τρίτος δίσκος κυκλοφορεί την άνοιξη του 1993. Το τραγούδι «Θα είμαι εκεί» γίνεται βιντεοκλίπ.

ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΜΕ τηλεφωνικά. Στην άλλη γραμμή ο Διογένης Χατζηστεφανίδης.

— *Κοιτώντας για μια στιγμή πίσω στο παρελθόν, πιστεύεις ότι η πορεία σας ήταν δύσκολη στο χώρο του ελληνικού ροκ;*

«Κοίταξε, αν σκεφτείς τι έχουμε θυσιάσει, αν σκεφτείς ότι πρόσφατα χάσαμε και ένα μέλος του γκρουπ, θα δεις ότι ήταν μάλλον σκληρός ο δρόμος.

Βέβαια αυτό που συνέβη στον Σπύρο μπορεί να συνέβαινε οποιοδήποτε δρόμο και αν έπαιρνε στη ζωή του — όμως όλη αυτή η ένταση που ζούμε κάνοντας αυτό που κάνουμε, πολλές φορές είναι θανατηφόρα».

— *Θέλετε να περάσετε σε ένα μεγαλύτερο κοινό;*

«Ποτέ μας δεν παίξαμε για ένα

συγκεκριμένο κοινό, μεγάλο ή μικρό. Φτιάχναμε τη μουσική μας με μοναδικό γνώμονα να τη γουστάρουμε εμείς.

Βέβαια, σίγουρα κάποια πράγματα στη μουσική σου τα αλλάζεις για να έχουν μεγαλύτερη απήχηση — αλλά είναι μικρά, όχι βασικά. Αλλωστε, νομίζω ότι δεν υπάρχει κανείς που να μην το κάνει».

— *Υπάρχουν μουσικοί που σας ενέπνευσαν να παίξετε ροκ;*

«Κλασικά συγκροτήματα που ακούγαμε σαν πιτσιρικάδες, όπως οι Doors, οι Beatles, οι Led Zeppelin και οι R. Stones. Αργότερα αρχίσαμε να ψαχνόμαστε και πηγαίναμε σε πιο καινούρια συγκροτήματα. Αλλά, ξέρεις, όταν έβλεπες παλιά μια ταινία με τον J. Hendrix ή τους Led

Zeppelin έπαιρνες ένα feeling που σου έδειχνε έναν τρόπο ζωής».

Αυτό μας έμεινε στο υποσυνείδητο και μας βγαίνει σήμερα».

— *Πιστεύετε, δηλαδή, πολύ σε αυτό που λέμε ροκ τρόπο ζωής, σε σχέση με τη μουσική που πρέπει να βγαίνει;*

«Σίγουρα ναι. Ο τρόπος ζωής ενός μουσικού πρέπει να έχει σχέση με τη μουσική του.

Αν δεν περάσεις από ορισμένα πράγματα τότε η μουσική σου ξενερώνει, γίνεται υπερβολικά ασφαλής».

Αυτό που αξίζει στο ροκ είναι αυτό το συνεχές ρίσκο, η ισορροπία στα άκρα.

Δε θα μπορούσα να παίζω ροκ και να κάνω μια άλλη συνηθισμένη δουλειά. Το έχω δοκιμάσει και το έχω απορρίψει».

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ ΤΡΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

— *Αν υπάρχει κάτι που λείπει σήμερα από τη μουσική, θα έλεγες ότι είναι η αφοσίωση των μουσικών σε αυτό που κάνουν ή τα καλά τραγούδια;*

METALLICA: «Θα έλεγα ότι λείπει η αυθεντικότητα και η πρωτοτυπία. Όλοι προσπαθούν να κάνουν διαφορετικά πράγματα, παλεύουν για την αυθεντικότητα, αλλά όλοι ανακυκλώνουν τα ίδια πράγματα».

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ: «Νομίζω ότι είναι ο συνδυασμός και των δύο, αν και δεν έχω παράπονο από τη μουσική που ακούγεται σήμερα. Είναι στο χέρι του καθενός να ψάξει και να βρει τα καλά πράγματα που υπάρχουν. Σήμερα τα συγκροτήματα στην προσπάθειά τους να βγάλουν κάτι καινούριο, μπαίνουν στα στούντιο και με τις κατάλληλες δημόσιες σχέσεις πλασάρουν αυτό

που κάνουν σαν κάτι καινούριο, ενώ δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα κατασκεύασμα της τεχνολογίας που θα μπορούσε ο καθένας να το βγάλει».

CULT: «Λείπει το υπόβαθρο της εμπειρίας. Οι άνθρωποι φοβούνται να ζήσουν τη ζωή, φοβούνται τις αλλαγές, φοβούνται τις καταστάσεις που μπλοκάρουν να τους προσφέρουν ένα είδος διαφωτισμού. Θέλουν να έχουν συνέχεια ίδιο τρόπο ζωής, να συμβιβάζονται συνεχώς. Υπάρχει έντονο το στοιχείο του καταναλωτισμού με αποτέλεσμα να μην υπάρχει προσωπικότητα και χαρακτήρας στη μουσική. Ετσι όλα γίνονται επίπεδα. Πιστεύω ότι τελευταία στην Αμερική υπάρχει μια αντίδραση σε όλα αυτά. Οι Nirvana για παράδειγμα, προσπαθούν. Όμως η πλειοψηφία των μουσικών ενδιαφέρονται κυρίως για το πώς θα γίνουν μεγάλοι και πλούσιοι pop stars».